

Zvěstník SKV SOKOL MÜNCHEN

duben/srpen 2010
číslo 1/2 - ročník VII

Nekrology a jiné lži

■ Vedle nás v domě bydlí takový nesympatický člověk. Vlastní několik vozidel a stále je pucuje a dává tím mé ženě příležitost k lehce představitelným invektivám. Nemám ho tím pádem rád a jednou jsem tak šel kolem něj, když zrovna leštil dráty na kole svého motocyklu nějakou nepředstavitelně smrdutou tekutinou, a on takto mě oslovil: „Pokud si myslíš, že jsem idiot, tak máš pravdu.“ Okamžitě mi zesympatičtěl a najednou jsem v něm viděl člověka, který je sice trochu pošuk, ale stojí k tomu a má halt ty svoje popojízďedla rád a je jinak celkem ok.

Když jsem se po tragické smrti Lecha Kaczynského z německých medií dověděl, že odešel velký přítel Německa, tak bylo dobře, že jsem zrovna seděl a dodnes nechápu, proč bylo tak nemyslitelné, aby nějaký oficiál, právě vzhledem k velikosti tragédie, prohlásil, že zesnulý nebyl přítelem ani Německa ani Ruska a už vůbec ne sjednocené Evropy, ale že byl halt polský patriot, který měl stále v zátylku historií podložený pocit, že je jeho rodné zemi ze všech stran ubližováno a že přitom trochu přehlédl, že Evropě už dávno nevládne ani Áda ani Pepík Džugašvili. Pozitivnosti obrazu člověka Lecha Kaczynského a jeho místa v historii by to asi spíš pomohlo.

Když mnoho českých voličů – m.j. i otcové rodin třesoucích se, aby je zítra chleboďárce nevyhodil z práce – volilo ODS, tedy stranu, která jim a jejich zemi již dvacet let dost ubližuje a toužící dnes uzákonit vyhazov z práce podle nálady vyhazovatele, zapochyboval jsem silně o způsobilosti voličských subjektů k právním úkonům, a to i přes polehčující okolnost koaliční účasti jistého aristokrata oslňujícího národ tím, že údajně nekrade.

Když mi ale přítel Honza vysvětlil, že se jedná o jakýsi projev veselého masochismu, protože je stejně už všechno jedno, a takhle může člověk alespoň – jako při mnoha moderních sportech - vytvářet adrena-

lin v očekávání nových egyptských ran, stal se pro mě český volič avantgarním velikánem.

Na letošním fotbalovém mistrovství světa hrálo německé národní mužstvo údajně jak z partesu. Odvěcí rivalové Anglie a Argentina dostali po čtyřech gólech a jeli domů a kluci s orlíčkama byli v semifinále, kde ale došlo k národní katastrofě v podobě porážky od Španělska. Následoval trapný pohled na téměř dospělé chlapy, jak stáli nebo leželi uřvaní na trávníku a náladu jim nezlepšil ani pozdější zisk bronzových medailí, které by nejraději hned zahodili, ani sympatie celé země německé, ani vyznamenání trenéra od - na vlně sympatií participujícího - spolkového prezidenta a to vyznamenáním nejvyšším, zkrátka třetí místo je bída s nouzí a slavit se nebude, protože oni měli – podobni svéhlavým rozmazleným dětem - nárok být první.

A zase se nenašel žádný mediální kamikadze, který by jim připomněl, že ze skupiny vylezli s odřenýma ušima, že Angličanům rozhodčí neuznal regulární vyrovnávací gól, že semifinále

hráli už nad hranicí svých možností, že si nekopli na bránu a že těch obdržených gólů mohlo být i pět. Konfrontace s realitou by jim pak třeba umožnila vrátit se na zem, radovat se z úspěchu a minimálně pozdravit stovky fandů celou noc na ně - v zastoupení miliónů - čekajících na frankfurtském letišti a s trochou pokory poděkovat za podporu, protože jenom ta z nich dělá hvězdy a umožňuje jejich - ne zcela nízké - honoráře a mohli také navíc zůstat sympatáky.

V zájmu objektivitivy budiž však i řečeno, že media s objektivní pravdou opravdu dost nešetrně zacházející musí z něčeho žít, a většina nás konzumentů prezentaci buď hrdinů nebo padouchů a ničeho mezi tím vyžaduje. Jinak bychom totiž museli myslet. A to, jak je známo, bolí.

Karel Pokorný (Kpokorny41@aol.com)

Ze života jednoty

Maškarní koulení

5. února 2010

Jak se již stalo tradicí, koulelo se i letošní první únorovou středou v maskách.

Sice někteří opět nedokázali překročit svůj vlastní stín a nedonutili se ani letos k veselým převlekům, o to pestřejší a náročnější bylo maskování většiny, tři vyhodnocené nejlepší masky si také odnesly zasloužená ocenění.

Zleva (poznalo by se snad i tak):
Blanka Fajkusová, Zdeněk Fajkus a Saša Allis

Aktuality

Zemřel Milan Paumer

22. července 2010 zemřel Milan Paumer, „ten třetí od Mašínů“. Zůstává nám po něm vzpomínka na milého a statečného člověka a lítost, že zase ubylo z toho mála těch, kteří někdy jen svojí prostou existencí připomínají národu, že „to šlo tenkrát i jinak“ - a že by to šlo třeba jinak i dnes.

Komentář

Na mnichovském setkání s Milanem Paumerem a Josefem Mašínem, pořádaném naší jednotou před dvěma lety, se sešli lidé různých názorů, ale myslím, že jsme se všichni shodli na největším společném jmenovateli, že Milan je sympatický a nekompromisně pravdivý člověk.

Nemysleli jsme si to jenom my, jak se přesvědčili naši zástupci na rozloučení v Poděbradech. Chvilími to tam skoro vypadalo, že těch sympatizantů, hlavně z kruhů nevyšších, je nějak až moc, což ale bylo asi dobře, protože ještě pořád je dost těch, pro které byl Milan vrahem. Je to samozřejmě nesmysl – snad i podle chápání práva proletářskými diktátory, Milan nikoho nezabil, ale o to ani tak nejde.

Jde o právo, postavit se proti zástupcům bezprávního státu se zbraní v ruce. A to v mezičase už není jen právo, v současném Německu je to ústavou příkázaná povinnost.

Karel Pokorný

Citáty

Byli a snad pořád jsou tu lidé, pro něž hrdost neznamená aroganci a nafoukanost, ale jednoduché a přitom těžké rozhodnutí říct: Ne, to dělat nebudu! Umějí to správní frajeři, jež obdivujeme třeba ve filmových westernech.

Milan Paumer k nim určitě patří.

Jaroslav Formánek, žurnalista

Back to the roots

Když nastal zlom v mém životě a stála jsem před rozhodnutím, zda se vrátit do svého rodného města Prahy či zůstat v „západní“ Evropě, má první myšlenka byla: „Proč nepřijmout prestižní pracovní nabídku ve státní správě s nadějnými vyhlídkami do budoucnosti?“ Vyrůstala jsem ve spořádaném a téměř idylickém Německu a nikdy mě ani nenapadlo, že budu v budoucnosti konfrontovaná s převážně negativním postojem Čechů k běžnému životu.

Velmi brzo jsem pochopila, že život je v Čechách opravdu jiný než v Mnichově, i když jsme si velmi blízkými sousedy. Byla jsem překvapená, když jsem se cestou do práce potkávala pouze se zamračenými obličejí bez jakékoli radosti. Když jsem šla do prodejny v centru Prahy a zjistila jsem, že nemají základní potraviny, přičemž mě prodavačka odbyla, že toto zboží dnes již k dostání nebude, pochopila jsem, že atmosféra ve společnosti a ochota lidí nejsou zrovna silnou stránkou Pražanů.

Nicméně byla jsem stále pozitivně naladěná, omámená architektonickou krásou Prahy, útulnými historickými uličkami a úžasným pražským nočním životem. Lidé se zdají v noci zapomenout veškeré všední problémy a nechají se okouzlit pestrým výběrem barů a poměrně levnými cenami nápojů.

Mentalita Čechů, když se s nimi člověk seznámí, je velmi otevřená a upřímná, což mne mile překvapilo. Když ale během zábavných večerů se známými padly narážky na mojí německou minulost typu: „No jo ty skopčáci, helmuti...!“, řádně mne tyto jejich poznámky vyváděly z míry a nechápala jsem jejich neodůvodněnou opovržlivost. Byla jsem přesvědčená, že se jedná o výjimky až do té doby, kdy jsem stejně nesmyslné připomínky zaslechla od starších lidí a dokonce od kolegů v práci, a to i na veřejnosti. I cizinci mnohdy neukazují v zahraničí zrovna slušné chování, ale člověka trochu šokuje, když to vidí i u některých zástupců státních institucí v cizině. Že Češi komunikují s nechápajícími cizinci v zahraničí česky, bez jakýchkoli zábran, snad i s údivem, že jim nikdo nerozumí, jsem zpočátku akceptovala. Když ale títo lidé začali například velice nevkusně oslovovat obsluhující personál v místních restauracích, dávat najevo svou nadřazenost a chovat se pod úroveň, zjistila jsem, že není v mých silách odpovídat. Kde se bere tato povýšenost?

Pak nastal den, kdy jsem se musela podívat realitě do očí a poznat, jak rychle a bez problému funguje korupce v Čechách. Přihlížela jsem nechápavě, jak jednoduše a jakým způsobem se lidé dostávají k penězům. Možná z tohoto důvodu jsou starší lidé převážně skeptičtí a vzpomínají s nostalgií na „staré dobré časy“. Není divu, pokud se podívám taky na stoupající ceny ve většině oblastí. Vydělat si vlastním přičiněním a bez různých klíčků na financování podnájem je v Praze bez podpory téměř nemožné. O pořízení vlastního bydlení nemluvě.

Někdy mám pocit, že někteří lidé jsou „zamrzlí“ a nemají chuť ani potřebu poznávat nové kultury a získat nové zkušenosti. Jsou od dětství zvyklí na tuto společenskou atmosféru a nemají potřebu učit se jazyky, cestovat nebo být vstřícný vůči cizincům. Přeci „my je nepotřebujeme“. Kde se bere tento arogantní postoj?

Nicméně jsem dodnes překvapena zajímavou kulturní nabídkou města, vynikajícími divadelními představeními mladých herců a rozmanitou nabídkou galerií. Město je plné iniciativních a průbojných mladých lidí, kteří u večerního piva debatují o politice a řeší problémy života. Ale málokomu se podařilo skutečně realizovat svou myšlenku.

Ale že si s námi ostatní národy zahrávají! – Hezkým příkladem jsou v centru Prahy tucty obchodů s ruskými „bábuškami“ a křišťalovými vejci, kdy turisté z celého světa odjíždějí v přesvědčení, že si domů vezou originální suvenýr z České republiky – to už bohužel nikoho z Čechů moc nezajímá.

Mrzí mě, že jsem vskutku napsala tento text převážně negativně, ale když v každodenním běžném životě s těmito problémy člověk přichází do styku, cítí se bezmocně.

Přála bych si, aby Češi jednou odložili trochu svojí nechuť k práci, své záporné vidění světa ve všedním životě a ukázali více radosti ze života v tak úchvatném a multikulturním městě, jako je Praha.

Když to vezmu kolem a kolem, jsem ráda, že jsem tuto zkušenost, která mě určitě poučila do budoucnosti, zažila. Mám ráda Prahu, ale bohužel se tu stále necítím jako doma.

Autorka (24 let), která si nepřeje být jmenována, vyrůstala jako dcera českých rodičů v Mnichově, kde absovovala nejen školní docházku, ale i léta dospívání, t.č. žije a pracuje v Praze

LEGIE (dokončení)

Anabáze čs. armády na Rusi

V tomto případě právem můžeme říci: *Již staří Řekové*. Protože onomu pochodu, pochodu doprovázenému bojem, dal jméno anabáze jistý Xenofon. To se, jak historicky doloženo, celých 400 let před Kristem podobně obtížně jako naši ze Sibíře, vraceli Řekové z Malé Asie. Až na to, že Řekové se tam tehdy jako armáda vypravili a jako armáda zase vraceli. Naši legionáři si tu armádu museli teprve vytvářet.

Do poloviny září 1918 dokázali naši vojáci doslova osvobodit celou Sibíř. Ačkoli původně neměli jiný záměr než dojít „vlastním pořádkem“ k Tichému oceánu, proměnil se ten boj okolnostmi a svým úspěchem, v zápas se Sověty.

Čechoslováci všude předávali vládu místním bolševiky potlačeným městským dumám a věřili, že Rusové dokáží, chráněni nyní československou frontou, sestavit ze svých řad mohutné armády, svrhnout bolševický teror a se spojeneckou pomocí pak obnovit i východní frontu proti Německu a Rakousko-Uhersku.

V červenci 1918 je v Legii také sestavena, ze strojů ukořistěných bolševikům, první československá letecká jednotka v Omsku (jeden z legionářských strojů dokonce přečkal v Národním technickém muzeu v Praze i náš komunismus).

Na západní frontě mezitím Němci podnikají Poslední tři zoufalé a doslova sebevražedné ofenzivy, ve snaze rozhodnout válku. Proniknou blíže v Paříži než roku 1914.

11. září 1918 na Sibíř telegrafuje britský ministerský předseda Lloyd George:

Jménem britského válečného kabinetu zasílám vám nejsrdečnější blahopřání k překvapujícím úspěchům, jichž dobyly československé branné síly nad německými a rakouskými vojsky v Sibíři. Dějiny dobrodružství a triumfů této malé armády jsou vskutku jedním z největších eposů dějin. Váš národ prokázal neocenitelných služeb Rusku a spojencům v jich boji za osvobo-

zení světa od despotismu. My toho nikdy nepomeneme!

Ta německá a rakouská vojska na Sibíři není od ministerského předsedy nějaký omyl. Bolševičtí historikové těmto jednotkám později říkají internacionalisté, ale vždy zapomínali dodat, že jim od dubna 1918 velel německý generál Taube. Ministerský předseda se ovšem mýlil, pokud šlo o jejich národnostní složení. Většina

těchto jednotek byla maďarských. O málo později se budou snažit zboljševizovat pod Bélou Kúnem Maďarsko a obsadí i větší část Slovenska. Dokonce tam, zajisté, z Budapešti, vyhlásí v Prešově sovětskou republiku.

Jenže československé naděje v přirozené síly demokratického Ruska se nenaplnují. Od května jsou naše jednotky nepřetržitě v boji. Posily odnikud nepřichází. Ve Vladivostoku se sice vylodí malé oddíly Američanů, Britů, Francouzů a Italů a velké Japonců, ale se striktními rozkazy

nepostupovat na západ a setrvávají v mnoho tisíc kilometrů vzdáleném týlu.

Ruské zázemí má, zdá se, také jiné starosti. Pořádají se plesy a dostihy, snad aby dohnáno, co jim bolševik upíral. (Maně zde nutno vzpomínout, že o 57 let později se ještě se shodnou slepotou, pouhý den před obsazením Phom-Penu

Rudými Khmery, pořádal ve městě tenisový turnaj.) V osvobozené Kazani, kde je kolem 4.000 ruských důstojníků a nejméně 15.000 vojáků a kde je pro ně i dostatek výzbroje, se jich na frontu přihlásí jen kolem tří set. A pouhý den před pádem města zpět do bolševických rukou, se tam pořádají velkolepé dostihy.

Město hájí pod velením plukovníka Švece 2. rota 1. pluku, zesílená přibližně stovkou legionářských ztracenců od jiných jednotek. Bolševici

soustředí na Volze čtyři armády a ofenzivu vede osobně Trocký, zocelující Rudou armádu drakonickými tresty.

10. září 1918 Čechoslováci ustupují na levý břeh a pak město vyklízejí. A ústup, k němuž jsou nikým nestřídané ani nedoplňované jednotky nuceny, pokračuje. Leč prostory jsou širé, a tak se v jejich týlu pilně ustavují všemožné vlády a vedou všemožné boje o vládu. Zatimní sibiřská vláda, samarská, středouralská, v Čitě vládne ataman Semenov, v Orenburgu ataman Dutov, ve Vladivostoku se vladařem Dálného východu prohlásí generál Chorvat, ale proti němu také Orlov. Občas spolu bojují, občas se spolu spojují proti jiným a pak zase zrazují.

Nakonec Čechoslováci, víceméně silou svých zbraní či přinejmenším své ozbrojené přítomnosti, prosadí 24. září v Ufě sestavení Direktoria, většinou z členů bolševiky rozpuštěného

Ústavodárného shromáždění. Nemá dlouhého trvání. Ledva je dostatečně v sedle, už 18. listopadu, provede svůj puč admirál Kolčak. Členové Ústavodárného shromáždění se utekou pod ochranu generála Syrového, v té době už velitele našeho armádního sboru i všech zbývajících protibolševických vojsk. (Později, 23. prosince, v době Syrového nepřítomnosti je zatknou ruský generál Diterichs a jsou povražďeni).

Mezitím už je jisté, doma máme republiku.

Čechoslováci proti Kolčakově diktatuře protestují hned 21. listopadu, ale Kolčaka podporují diplomaticky i materiálně Angličané a částečně i Francouzi. Navíc už od října běží další československá ofenziva a tak armáda v poli, setrvačností ještě stihne do prosince rozdrtit Třetí bolševickou armádu. Přesně na Štědrý den, 24. prosince 1918, osvobodí Perm. Jsou přeskupeni, na magistrále zůstaly jen malé oddíly k ochraně železnice.

S koncem války se změnila moskevská priority a tím i priority a agitace našich komunistů proti čs. vojsku. Po vyhlášení komunistické diktatury Bély Kúna v Maďarsku, snaží se odjezd našeho vojska co možná nejdříve zdržet, aby do bojů o Slovensko nemohlo zasáhnout

Od 15. listopadu 1918 do 25. ledna 1919, navštíví naši armádu v Rusku M. R. Štefánik. Mezitím už generál a ministr války ve vládě nového státu.

Plukovník Josef Jiří Švec (1883-1918)

Narodil se v Čenkové u Třeště, vystudoval Učitelství v Pelhřimově, tamtéž se stal členem Sokola a roku 1911 odešel do Ruska jako sokolský cvičitel a učitel tělocviku v Jekotěridaru - dnes Krasnodar (Severní Kavkaz). 6. září 1914 nastoupil službu v České družině. Na jaře 1915 byl povýšen na praporčíka, roku 1917 dosáhl důstojnické hodnosti a v bitvě u Zborova byl velitelem III. roty 1. pluku, v jejímž čele nastoupil do útoku.

Propuknutí bojů s bolševiky v květnu 1918 ho zastihlo v Penze. Když ruští důstojníci opustili jednotku, převzal velení celé naší skupiny a město dobyl.

Jako velitel 1. pluku se pak obrátil na východ, aby otevřel spojení s naší uralskou skupinou, dobyl Samaru. Po spojení jednotek se se svým plukem vrátil k Volze, dobyl Kazaň. Po bolševické ofenzivě svou jednotku včas a beze ztrát z města vyvedl.

Až do 17. října svádí se svým plukem ústupové boje, stále v naději, že dorazí spojenecké posily a bude obnovena slibovaná východní fronta. Toho dne je jmenován velitelem divize.

Pět měsíců bojů opotřebovaná jednotka mu 25. října 1918 ve stanici Aksakovo odepře poslušnost. Pokud jde o východní frontu, spojenci nepřichází, Rusové se projevují jako naprosto neschopni pro svou věc cokoli udělat sami. U jednotky se pilně činí bolševický agitátor Vodička, navíc rozšíří falešnou zprávu o kompletním zničení jednoho našeho praporu v zadním voji.

Plukovník Švec odejde do svého vagonu, napíše si do svého deníku: „Nemohu snést hanby československého vojáka“ a zastřelí se. 28. října 1918, ve chvílích kdy doma vzniká náš stát, má pohřeb.

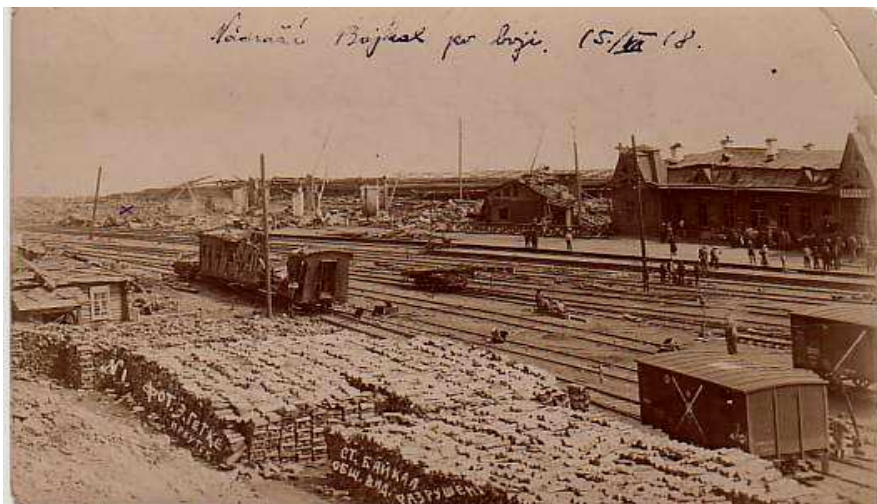
Zahanbená jednotka pak nastoupí a provede operaci.

František Langer, sám legionář, zpracoval příběh do dramatu.

Agitátor Vodička byl po únoru 1948 odměněn generálskou hodností a předsednictvím Svazu bojovníků za svobodu.

Mezi Kolčákem a Legiemi se prohlubují spory. Jeho vláda není schopná sama se bolševikům postavit, ale kryta naší frontou snaží se teď legionáře zadržet v boji, který má uchovat u moci kopčákovu diktaturu. Při ochraně železnice jsou legionáři nuceni zasahovat proti živelným vzpourám. Tak jako propukaly ty proti bolševikům, propukají v roce 1919 proti Kolčákovi. Občas se dostávají do boje i proti jeho jednotkám. Přitom výsledek jejich boje, samostatný stát, už daleko od nich existuje.

Zplnomocněnec čs. vlády na Sibíři Bohdan

Pavlů podává 13. listopadu 1919 spojeneckým vládám toto Memorandum:

Nesnesitelný stav v němž je naše armáda, nutí nás, abychom se obrátili ke spojeneckým mocnostem s prosbou o radu, jakým způsobem by si čs. armáda mohla zajistit vlastní bezpečnost a volný návrat do svého domova, o němž bylo rozhodnuto za souhlasu všech spojeneckých mocností.

Armáda naše byla ochotna chrániti železniční trati a dopravy v úseku jí přiděleném a úkol tento také svědomitě konala.

Nyní však pobyt našeho vojska na magistrále a ochrana její stává se nemožnou, poněvadž je úplně bezúčelná a dále i z důvodů spravedlnosti a humanity. Ochraňujíc železniční trať a udržujíc pořádek v zemi, armáda naše je nucena proti svému přesvědčení podporovati a udržovati onen stav naproste libovůle a bezzákonosti, který zde zavládl. Pod záštitou čs. bodáků, místní vojenské ruské orgány dopouštějí se skutků, nad nimiž žasne celý civilisovaný svět. Pálení vesnic, vraždy klidných ruských občanů v celých stech, střílení lidí demokratických bez soudů na pouhé podezření z politické neloyálnosti jsou na denním pořádku a odpovědnost za to vše před soudem národů celého světa padá na nás, že majíce vojenskou sílu nezabránili jsme tomuto bezpráví.

Tato naše pasivita je přímým důsledkem naší zásady neutrality a nevměšování se do vnitřních ruských věcí a jest příčinou, že my, zachovávajíce naprostou loyaltitu, stáváme se proti své vůli účastníky zločinu.

Oznamujíce toto zástupcům spojeneckých moc- kteroukoli jinou ruskou nebolševickou

frakci. Musí prorazit i jednotkami atamana Semenova. 50.000

Čechoslováků nemohlo vykonat cokoliv pro Rusko bez Rusů.

10. ledna 1920 jim nakonec vyrazí na pomoc americký prapor z Vladivostoku a společně zadrží postupující bolševiky ve Verchne-Udinsku. Téhož dne se pod jejich ochranu uchyluje i Kolčák, 14. ledna se jejich zadní voj ocitne v obklíčení a 15. ledna na

rozkaz vlády takzvaného Politického centra vydávají Kolčaka a jeho ministra pepeljajeva bolševikům „k řádnému soudu“.

25. ledna 1920 zajímají u Nižně-Udinska dva bolševické obrněné vlaky, 31. ledna ve stanici Zima přes 1.100 bolševiků, včetně jejich štábu. Obrátí své pronásledovatele na útěk u Tulunu.

4. února navrhnou bolševici vyjednávání a 7. února je podepsáno příměří. Téhož dne je bez soudu zastřelen Kolčák a jeho ministr.

Čechoslováci podávají protest.

Poslední československý transport opouští Vladivostok 2. září 1920.

ností, jimž čs. národ a vojsko byly, jsou a vždy budou věrnými spojenci, pokládáme za nutné, abychom se všemi prostředky postarali uvést ve všeobecnou známost národů celého světa v jak tragické situaci morálně se ocitla čs. armáda a jaké jsou toho příčiny.

Sami nevidíme jiného východiště z tohoto položení, než aby nám byl umožněn okamžitý návrat domů z onoho kraje jenž nám byl přirčen k obraně, a aby do uskutečnění návratu nám byla dána volnost zabrániti bezpráví a zločinům, ať vycházejí z kterékoli strany.

Čechoslovákům se prostě nasazovat krk za pološlenu admirála nechce. Dostávají se do bojů i s jeho jednotkami. Tím méně za

Foto (nahore): Pohřeb Čechoslováků padlých v boji za osvobození města 25. srpna 1918 ve Vladivostoku a (dole) díky péči britského konzulátu dosud zachovaný Československý válečný hřbitov tamtéž. Nebude bez zajímavosti, že v návštěvní knize hřbitova je podpis Ludvíka Svobody s datem z roku 1975.

Program

duben – prosinec 2010

- stř. 07.04. volební valná hromada**
17 hod. v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12
- ne. 11.04. bowling**
9.30 hod. BavariaBowling, Lazarettstr. 3 (pouze členové)
- so. 15.05. spoluorganizace 44. ročníku dálkového pochodu
Praha – Prčice, start Čerčany**
- so. 22.05.-
po. 24.05. 37. sokolské setkání v Tyršově Oetzu**
(organizuje TJ Sokol Mnichov)
- ne. 31.07. horská túra Hörnle**
(organizuje Karel, kpokorny41@aol.com nebo tel. 089/611 72 57)
- so. 28.08. výlet na Třístoličník**
11 hod. sraz Berggasthof Dreisessel
- stř. 6.10. turnaj ve stolním tenise**
19 hod. ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12, organizuje Dušan Pokorný
(kontakt: dpa@pokorny-online.com nebo tel. 089/310 98 342)
- so. 09.10. cyklorallye**
po velkém úspěchu minulých ročníků
- říjen Václav Fořt: Jak se dejchá na osmitisícovce**
- so. 06.11. minigolfový turnaj**
organizuje Dušan Pokorný (kontakt viz výše)
- so. 20.11. SKV Open – 5. ročník kuželkového turnaje**
16 hod. ASZ Altstadt, organizuje Dušan Pokorný (kontakt viz výše)
- stř. 01.12. Mikulášská**
19 hod., ASZ Altstadt, s pohoštěním, organizují všichni

A k tomu každou první středu v měsíci...

od 18 hod. pravidelné setkání v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12

zVěstník vychází třikrát do roka. Redakce: Jitka Scholz, jitkascholz@aol.com
Sport- und Kulturverein Sokol München e.V. (VR 18462), založen 4. dubna 2004, člen Mezinárodního českého klubu.
Adresa: SKV Sokol München e.V., c/o Jitka Scholz, Wittelsbacherstr. 32, D-82110 Germering, Tel. 089/840 26 39,
Fax: 089/611 72 57, e-mail: jitkascholz@aol.com, www.sokol-muenchen.com. **Další tel. kontakty:** Karel Pokorný (starosta a pokladník) 089/611 72 57 – Dušan Pokorný (místostarosta a náčelník) 089/310 98 342.
Bankovní spojení (nové): Kreissparkasse München-Starnberg, BLZ 702 501 50, Konto 360 476 766